

Aventurile pisicii Coadă-Coadă

Ilustrații de Emanuël Pavăl

Cuprins

O casă nouă/	5
La vânătoare/	9
La joacă cu ariciul/	13
Coadă-Coadă și veverițele/	17
Cu și fără coadă/	20
Tanti Cucu-Bau/	24
La piață/	27
Aleza de sub stejar/	31
Cine are coadă/	35
Pisica Baltă-Baltă/	37
Pisica Rotită/	41
Pisica Cucui-Cucui/	45
Ziua Cartierului/	49
După peștișori/	53
Coadă-Coadă și muzica/	57
Strănutul/	60
Concursul/	64
Clătitelē/	69
Doi ani/	73

Ca în fiecare dimineață, o pisică mică și pufoasă, cu o blană neagră, lucioasă cu pete albe se trezi și se întinse în pătuțul ei pufos, un coșuleț din nuiele în care stăpâna ei, o fetiță de șase ani, așezase o pernă de catifea. Pisica își avea culcușul lângă intrarea unui bloc. S-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustăți și și-a pieptănat blănița de pe coadă.

– Bună dimineața, Coadă-Coadă!

– Miau, miau, răspuse pisica veselă.

Primise acest nume pentru că, încă de când era mică, avea o coadă foarte lungă, mult mai lungă decât a altor pisoi de vârsta ei și, în plus, îi plăcea foarte mult să fie alintată „Codiță“.

Fetița cu păr șaten o mângâie și o luă în brațe.

– Trebuie să-ți spun ceva, începu ea tristă, cu ochii în lacrimi. Voi pleca împreună cu părinții mei foarte departe, cu avionul, într-o altă țară. Se spune că acolo niciun animal cu o blăniță așa de stufoasă ca tine nu ar rezista de cald. O să-mi fie foarte dor de tine. Și își îmbrățișă din nou pisica.

Coadă-Coadă avea doar un an și nu era obișnuită să plece departe de casă. Făcea plimbări scurte cu stăpâna ei în jurul blocului, însă nu cunoștea decât câțiva vecini. Gândul că va trebui să se descurce de acum încolo ca toate celelalte pisici fără stăpân de prin cartier o înspăimânta.

– Coadă-Coadă, vreau să-ți dăruiesc ceva. Ți-am cumpărat un clopoțel mic de tot, așa ca tine. Uite, și-l leg de coadă pentru ca ori de câte ori dai din ea să-ți amintești de mine.

Clopoțelul argintiu avea un sunet cristalin și melodios, iar Coadă-Coadă nu știa ce să mai facă să-l audă. Făcea tumbe, sărea într-un picior. Cling, cling, cling. De bucurie, aproape că uitase de plecarea stăpânei.

– Toate vecinele vor avea grijă să-ți dea lapte, îi spuse fetița.

Coadă-Coadă era foarte iubită de kolegele de grădiniță ale fetiței, dar mai ales de câteva doamne mai în vârstă din bloc, care întotdeauna aveau ceva bun de mâncare la îndemână. Pisica văzu cum stăpânii ei au umplut un camion de lucruri, după care s-au urcat în mașină și au plecat. Multe din lucrurile încărcate în camion le cunoștea, se jucase cu ele.

Când se inseră, Codiță se făcu ghem în coșulețul ei. Îi era dor de fetiță și se înghesuia în perna ei pufoasă de catifea. Stătea cu ochii închiși, însă nu reușea să adoarmă. Deodată, auzi mai multe voci: „Miau, Miiiau, Miaau, Miauu“, după care se lăsă liniștea. După alte câteva secunde auzi din nou: „Miau, Miiiau, Miaau, Miauu“, după care din nou se așternu liniștea. Fugi prin grădină și văzu patru pisici care se jucau. Una era portocalie, alta neagră, una gri, iar cea mai îndepărtată și mai mare era maro. Alergau în cerc ținându-se de cozi și, când una dintre ele se oprea, toate celelalte cădeau peste ea. Se ridicau și începeau să miaune... Și iar se prindeau de coadă și se învăteau... Coadă-Coadă nu înțelegea nimic din jocul lor, însă cele patru pisici se distrau de minune.

Zărind-o pe Coadă-Coadă, se opriră mirate, de parcă nu mai văzuseră vreo pisică până atunci. Bineînțeles, nu mai văzuseră niciodată o pisică cu un clopoțel legat de coadă.

– Ce frumos e!!! Și ce bine sună! Și mie mi-ar plăcea să am așa ceva!!! spuneau pe rând pisicile.

– Cum te cheamă? întrebă în cele din urmă pisica cu blăniță portocalie.

Coadă-Coadă se emoționează.

– Coadă-Coadă, șopti ea.

– Ce nume frumos, ți se potrivește perfect. De unde ai clopoțelul?

– De la stăpâna mea, răspunse Coadă-Coadă.

– Coadă-Coadă, începu cu o voce groasă pisica maro, cea mai dolofană dintre toate, ne bucurăm să te cunoaștem. Să ne prezentăm și noi, zise ea făcând un semn către pisica portocalie.

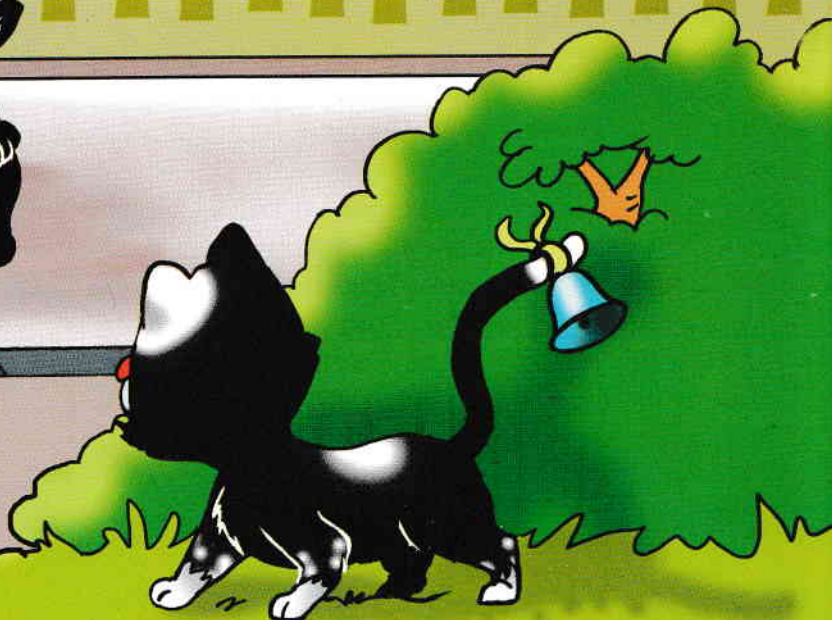
– Pe mine mă cheamă Portocalie-Portocalie și am doi ani.

– Pe mine mă cheamă Gri-Gri și am trei ani.

– Pe mine mă cheamă Neagră-Neagră și am patru ani.

– Iar pe mine mă cheamă Maro-Maró și am șapte ani.

– Șapte ani? se miră Coadă-Coadă. Adică ești de șapte ori mai mare decât mine? Stăpâna mea avea doar șase. Nu pot să cred că o pisică e mai mare decât un om.

– Păi, sunt mai mare doar ca vârstă, altfel orice copil e mai mare decât mine, oricât de stufoasă aş avea eu blana, se înfoie Maro-Maró.

– Unde locuieşti? întrebă Gri-Gri.

Şi Coadă-Coadă le povesti de coşuleţul de sub scara blocului şi le mai spuse că îi era tare urât să doarmă singură. Aşa află Codiţă că cele patru prietene nu au un culcuş al lor şi că dorm în fiecare seară pe unde apucă.

– Atunci haideţi cu mine. Şi aşa nu o să-mi mai fie nici mie urât.

Pisicile au acceptat bucuroase invitaţia. În câteva minute, cele cinci prietene dormeau înghesuite în coşuleţ.

Când se trezi de dimineaţă, blăniţa pisicii Coadă-Coadă era şifonată, iar pe codiţă, zburlită de tot.

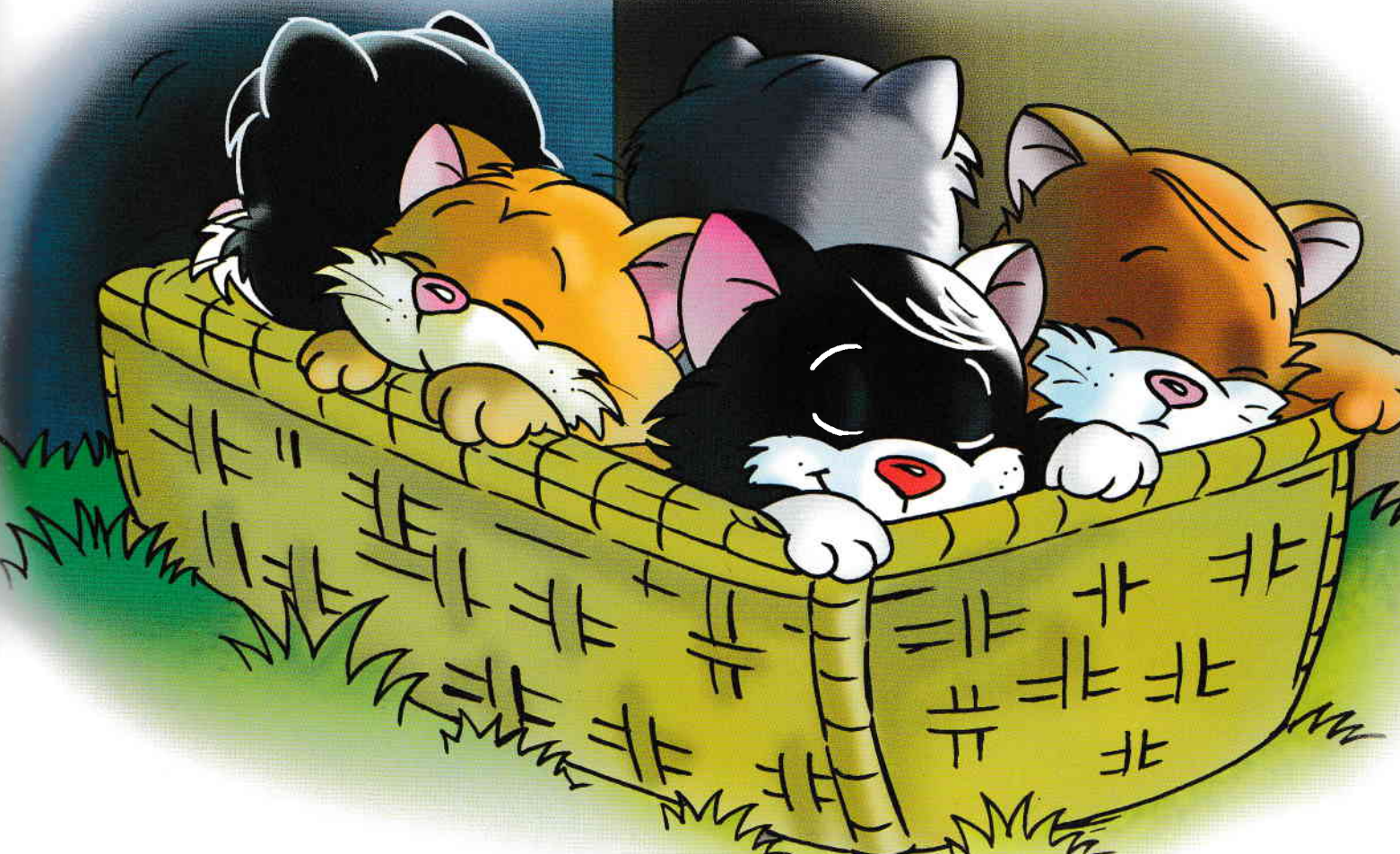
– Bună dimineaţa, pisicilor!

– Bună dimineaţa, Coadă-Coadă! Cum ai dormit?

– Nu prea bine, zise Coadă-Coadă. Trebuie neapărat să ne găsim un culcuş mai mare. Să plecăm chiar acum să-l căutăm!

Pisicile au ridicat din umeri. Ele nu avuseseră vreodată un culcuş anume, dormeau pe unde apucau, însă o plimbare prin cartier era bine-venită.

Codiţă nu cunoştea străzile din cartier. Afară era soare şi frumos şi pisica îşi dădu repede seama ce multe lucruri a pierdut stând atâta timp doar lângă bloc. În jurul ei erau grădini, iarbă, copăcei, fluturi şi o mulţime de maşini care mergeau în toate direcţiile. Văzu copii cu biciclete şi chioşcuri unde se vindeau ziare sau flori.

Pisicile căutau un loc care să le ferească de frig, de ploaie și de vânt, dar să nu fie nici foarte întunecos.

Au găsit o scorbură, însă era mică și întunecoasă. Au mai găsit și o magazie părăsită, însă nu avea ușă și ar fi intrat frigul și praful. Brusc, Coadă-Coadă se opri. Pisica era cu gura până la urechi și dădea din coadă de fericire.

– Cling, cling, cling, am găsit!

– Ce ai găsit? întrebă Gri-Gri.

În fața lor, la numai câțiva metri, erau două mașini vechi, abandonate, care rugineau în spatele unui bloc, cu roțile dezumflate și oglinzile sparte. Vopseaua se dusese aproape de tot, așa că nu se mai distingeau culoarea lor.

– Așteptați-mă aici, zise Coadă-Coadă. Mă duc înainte, să văd cum este înăuntru.

Intră în prima mașină. Interiorul era mai urât decât părea de afară. Nu era decât o tablă rece, plină de frunze care pătrundeau printr-o gaură făcută de rugină. Mașina nu mai avea nici banchete, nici volan, nimic. Coadă-Coadă se întristă. Ieși repede și intră în următoarea mașină, care părea mai nouă decât prima. Înăuntru se aflau banchete moi și locul era chiar curat.

– Și vrei să stăm într-o mașină? De ce nu mai bine afară, în grădină, sau lângă un gard? întreba întruna Gri-Gri, în timp ce Codiță le împingea de la spate pe toate patru ca să le arate noua casă.

Când intrară în mașină, cele patru pisici săriră în sus de bucurie.

– Ce banchete moi! Și nu se mai simte frigul dacă închidem ușa! se bucura Gri-Gri.

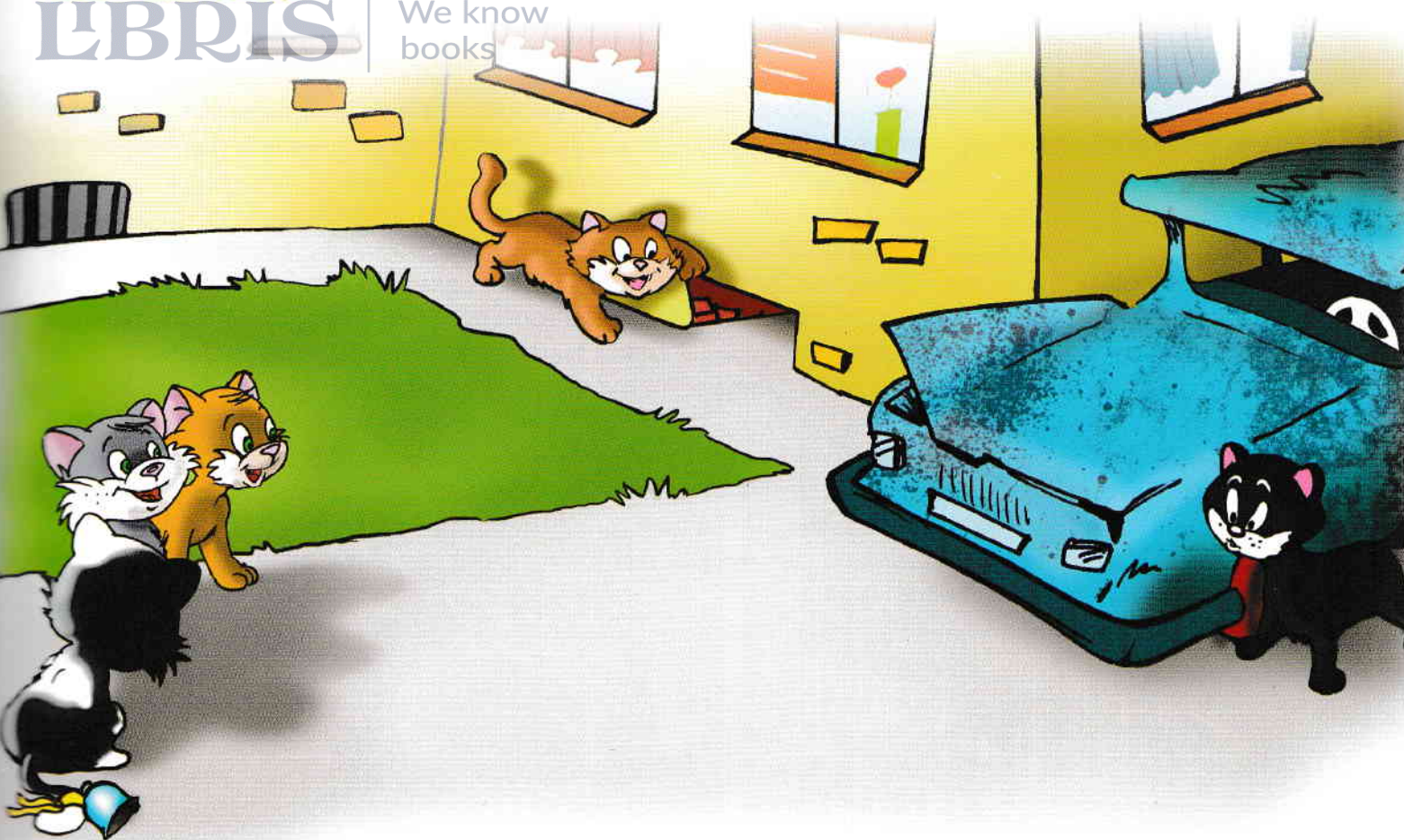
– E mult loc aici, sub volan o să-mi pregătesc bucătăria, se linge pe mustăți Maro-Maró.

Neagră-Neagră, Portocalie-Portocalie și Coadă-Coadă topăiau fericite pe bancheta din spate. Aveau, în sfârșit, casa lor și, în plus, și o prietenă grozavă, pe Coadă-Coadă.

Coadă-Coadă nu mai locuia aproape de stăpâna ei, însă își găsise patru prietene minunate și o căsuță cu banchete la fel de moi ca și perna din coșulețul de sub scara blocului.

S-au jucat ore în șir în grădina de lângă alee. Când au obosit, s-au culcat toate pe bancheta din spate, covrig, blăniță lângă blăniță, ca să-și țină cald una celeilalte. În câteva minute, pisicile sforăiau fericite după o zi plină de întâmplări.

Noapte bună!

Ce a mai făcut astăzi Coadă-Coadă?

Ca în orice dimineață, pisica s-a trezit, s-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustăți și și-a pieptănat blănița de pe coadă.

– Bună dimineața, pisicilor! Ce mâncăm în dimineața asta? întrebă Coadă-Coadă.

Maro-Maró pregătise deja castroanele cu lapte.

– Pisicilor, începu aceasta, haideți să mergem să prindem șoricei.

– Da, să mergem! au fost de acord Gri-Gri, Portocalie-Portocalie și Neagră-Neagră.

– Dar eu nu știu să prind șoricei, zise timidă Codiță. Primeam mâncare suficientă de la stăpâna mea și de la vecinele ei, nu am mâncat niciodată șoricei.

– Niciodată? se mirară pisicile. Vrei să te învățăm?

– Da, da, ce bine, abia aștept să învăț să prind șoricei.

În câteva minute, cele cinci pisici au ajuns în curtea interioară a unui bloc vecin.

– Coadă-Coadă, începu Gri-Gri să explice, există mai multe feluri în care poți prinde șoricei și fiecare dintre noi are o metodă preferată.

– Da, zise Maro-Maró, mie îmi place să prind șoriceii care se ascund în subsolul blocului. Caut o aerisire și miaun cât pot de tare în dreptul ei, explică ea. Șoriceii mă aud și pleacă spre celălalt capăt al blocului, unde mai există o aerisire. Dar eu nu-i urmăresc pe dedesubt, așa cum se așteaptă ei, pentru că este întuneric și nu poți alerga bine. Merg pe lângă bloc și îi aștept la ieșirea cealaltă. Când dau să iasă, haț, i-am și prins.

Coadă-Coadă ascultă cu atenție și mirare, iar Maro-Maró plecă imediat spre capătul blocului. Exact cum povestise, ea mieună tare de tot de câteva ori și fugi cât putu de repede către celălalt capăt al blocului. Așteptă ce așteptă și, haț, înhăță un șoricel.

– Bravo, Maro-Maró, ce pricepută ești! o aplaudară celelalte pisici.

– Mie îmi place să prind șoriceii altfel, veni și rândul pisicii Neagră-Neagră. Mă ascund după roata unei mașini și nu mă mișc deloc de acolo. Când șoriceii aleargă prin iarbă între blocuri, ei trec și pe lângă mașini. Când e unul suficient de aproape, haț, ies de după roată și îl prind. Și imediat le și arată pisicilor cum se face. În numai câteva minute veni fericită înapoi cu un șoricel în gheruțe, în aplauzele celorlalte pisici.

– Gata, interveni Gri-Gri. Hai să te vedem și pe tine. Cum ți-a plăcut mai mult, ca Maro-Maró sau ca Neagră-Neagră?

– Nu sunt sigură, cred că o să încerc în ambele feluri, să văd cum îmi e mai ușor. Și, plină de emoții, Coadă-Coadă se duse spre capătul blocului, încercând să-și aducă aminte tot ce văzuse la Maro-Maró.

Mieună tare de tot în dreptul aerisirii de la subsolul blocului și când auzi șoriceii fugind o luă și ea la goană pe lângă bloc. Numai că, spre deosebire de Maro-Maró, care alergase fără să facă niciun zgomot, Codiță suna din clopoțel. Auzind zgomotul, șoriceii s-au oprit din alergare.

– Stați așa, pisica nu vine după noi, ci vrea să ne iasă înainte... strigă un șoricel înțelept. Să ne oprim și cu siguranță vom scăpa.

Și așa au și făcut. Degeaba a așteptat Coadă-Coadă să înhațe vreun șoricel în capătul celălalt al blocului, niciun șoricel nu a mai ieșit pe acolo. Pisica era foarte tristă și nu înțelegea ce a greșit, ce a făcut Maro-Maró mai bine decât ea.

Cele patru pisici și-au dat seama că șoriceii s-au speriat din cauza clopoțelului.

– Nu știi cum o să vâneze Coadă-Coadă cu clopoțelul ăsta... se îngrijorară ele.

– Nu te întrista, o încurajă Gri-Gri. Încearcă și metoda pisicii Neagră-Neagră, poate o să-ți iasă mai bine.

Și Codiță se ascunse după roata unei mașini, așteptând, exact cum făcuse și Neagră-Neagră, să apară un șoricel. După câțva timp, șoricelul apărú. Vroia să ajungă lângă un tufiș. Drumul trecea chiar pe lângă mașina după care stătea ascunsă Coadă-Coadă. Se apropia timid, de frică să nu-l prindă cineva. Pisica îl văzu și se făcu și mai mică, așa încât șoricelul să nu o simtă.

Numai că de emoție și nerăbdare, Coadă-Coadă dădu din coadă și „cling, cling, cling, cling“, se auzi clopoțelul... Șoricelul se sperie și o luă la fugă...

Coadă-Coadă iar se întristă. Nici de data asta nu reușise să prindă nimic. Ce o să zică prietenele ei despre ea? Celelalte pisici erau foarte îngrijorate.

– Cum o să vâneze cu clopoțelul ăsta? se gândeau ele.

– Am o idee, se înveseli brusc Portocalie-Portocalie. Știi cum putem să facem din Coadă-Coadă un mare vânător de șoriceii!

– Cum? Cum? întrebară celelalte.

Și Portocalie-Portocalie le șopti imediat la ureche planul ei. Toate dădeau din cap în semn de aprobare:

– E perfect, așa vom face.

– Păi, și eu ce trebuie să fac? întreabă Coadă-Coadă, lăsată deoparte.

– E foarte simplu, începu Portocalie-Portocalie. Noi patru mergem mai departe, către capătul blocului. Când ajungem acolo îți facem un semn, după care ne ascundem. Când vezi semnul, tu vii spre noi alergând, miauni și faci cât mai multă gălăgie. Da?

– E așa de simplu? Bine, așa voi face.

Și cele patru pisici au plecat și s-au ascuns cât au putut ele de bine, nu înainte să-i facă semn pisicii Coadă-Coadă. Aceasta a luat-o la fugă într-o mare hărmălaie. Mieuna, clopoțelul suna: „cling, cling, cling, cling“. Auzind așa o gălăgie, toți șoricicii de sub mașini, din iarbă, de prin subsolul blocului au rupt-o la fugă. Nu înțelegeau cine aleargă după ei, o pisică sau mai multe, așa de mare era gălăgia făcută de Coadă-Coadă și de clopoțelul ei.

Și, îngrozită de hărmălaia produsă, mulțimea de șoricicii s-a dus exact către capătul blocului, acolo unde îi așteptau... celelalte pisici, care, Haț! Haț! Haț!, au prins mulți, mulți șoricicii.

